
Gdańsk, st. 106, ul. Słodowników, gm. loco, woj., gdańskie, AZP 12-44/223

Informator Archeologiczny : badania 32, 261-262

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Ceramika i metale pozyskane ze stanowiska stanowią zbiór pochodzący ze złoza wtórnego. Ich chronologię ustalono na okres nowożytny od XVII do XX w włącznie.

Materiały z badań znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Badania zakończono.

GDAŃSK, st. 60, gm. *loco*, woj. gdańskie, AZP 12-44/177

- fragment fortyfikacji miejskich

Ratownicze badania wykopaliskowe przeprowadzili mgr Zbigniew Borcowski i mgr Marcin Jagusiak. Finansowane przez bank PKO BP.

Badaniami ratowniczymi objęto piwnice budynku Banku PKO BP o powierzchni 30 m² oraz teren na zewnątrz banku o powierzchni 4 m². W trakcie badań bezpośrednio pod posadzką piwnicy odkryto relikty fortyfikacji miejskich, był to gotycki mur obronny i fragment domurowanego do niego młodszego muru o nieznanym przeznaczeniu. Mur obronny, zorientowany wzdłuż osi północ - południe, miał szerokość 140 cm, przy czym zauważono, że rozszerza się ku dołowi. Wykonano go przy użyciu cegły, o średnich wymiarach 310 x 140 x 75 mm, łączonej zaprawą wapienną. Mała powierzchnia wykopu, przemurowania, naprawy lica muru i względy bezpieczeństwa uniemożliwiły dokładną obserwację lica muru. Dlatego brak jest wystarczających danych dotyczących wątku w jakim został on zbudowany. Do opisanego muru od strony wschodniej dostawiony był zapewne młodszy mur wykonany z cegły o wymiarach 300 x 140 x 70 mm, łączonych zaprawą wapienną. Odsłonięto jedynie na niewielkiej przestrzeni do wysokości jednego rzędu cegieł koronę tego muru. W wykopie usytuowanym na podwórzu budynku banku, około 40 cm pod współczesnym poziomem odkryto dalszą część opisanego powyżej muru obronnego.

Ponadto w piwnicy wystąpiły XX w. mury będące pozostałościami podziałów wewnętrznych piwnic sprzed adaptacji kamienic na siedzibę banku.

Materiały z badań znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Badania zakończono.

Gdańsk, st. 105, Stare Miasto, gm. *loco*, woj., gdańskie, AZP 12-44 - patrz: późne średniowiecze

GDAŃSK, st. 106, ul. Słodowników, gm. *loco*, woj., gdańskie, AZP 12-44/223

- zabudowa miejska nowożytna

Badania prowadził mgr Maciej Szyszka (Muzeum Archeologiczne w Gdańsku). Prace finansował GPEC. Badania prowadzono w dniach od 30 września do 1 października, rejestrując w trakcie prac wykop pod instalację ciepłowniczą o długości 20 m i szerokości 2 m schodząc do rzędnej budowlanej 2,24 m n.p.m.

W trakcie badań rozpoznano relikty zabudowy w postaci fragmentów murów oraz zarejestrowano w profilu pięć warstw archeologicznych, które następnie zarejestrowano.

Najmłodszym elementem rozpoznany w wykopie jest warstwa destrukcyjna powstała po II wojnie światowej. Nieco młodszy jest mur związany z zabudową mieszkalną funkcjonującą w tym miejscu w okresie międzywojennym. Starsza od muru jest warstwa destrukcyjna związana z rozbiórką bliżej nieokreślonej konstrukcji a datowana na XIX w. Pod nią zalega spalenizna związana najprawdopodobniej z okresem wojen napoleońskich. Poniżej znajdowała się warstwa cegieł będącej pozostałością nieokreślonego budynku funkcjonującej pod koniec XVIII i na początku XIX w. Najstarszą zarejestrowaną warstwą jest niwelacja datowana materiałem ceramicznym na XVII w. Nieco starsze, ale pochodzące z XVII w, są mury związane z najstarszą zabudową mieszkalną na tym obszarze.

Materiał ruchomy pozyskany w trakcie prac pochodzi z XVII w.

Materiały i dokumentacja z badań znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.
Badania zakończono.

Gdańsk – Główne Miasto, ul. Piwna/Kaletnicza, gm. *loco*, woj. gdańskie AZP 12-44/168 - patrz: późne średniowiecze

Gdańsk, Wyspa Spichrzów, gm. *loco*, woj. gdańskie - patrz: późne średniowiecze

GDYNIA - Kolibki, (GDYNIA-ORŁOWO, st. 11), gm. *loco*, woj. gdańskie, AZP 9-43

- relikty murowanego kościółka św. Józefa (nowożytność - 2 połowa XVIII w.)

Badania sondażowe, przeprowadzone w czerwcu, przez mgr. Olgierda Felczaka (Muzeum Archeologiczne w Gdańsku). Finansowane przez Towarzystwo Przyjaciół Orłowa. Jeden sezon badań. Przebadano powierzchnię 32 m².

Kościółek św. Józefa zniszczony w drugiej połowie XVIII wieku, następnie całkowicie zniszczony i pozbawiony nawet czytelnych fundamentów we wrześniu 1959 roku przez władze niemieckie.

Celem badań archeologicznych, było odsłonięcie zarysu fundamentów kościoła, ustalenie szczegółów konstrukcyjnych partii fundamentowych oraz uściślenie lokalizacji bryły budowli. Wstępna penetracja terenu przed badaniami, potwierdziła opinię, iż interesujący nas obiekt sakralny został mocno zniszczony, ponieważ brak było na powierzchni śladów po konstrukcji. Wobec powyższego po konsultacji z geodetami założono trzy wykopy, w wybranych najbardziej istotnych miejscach to znaczy: przy narożniku północno-zachodnim kościoła, w rejonie wieży oraz przy absydzie kościoła. Przeprowadzone badania potwierdziły niestety tezę, iż kościół uległ bardzo daleko posuniętej degradacji. Po zdjęciu humusu i dojściu do poziomu w obrębie, którego powinien się znajdować mur główny (wykop 1) lub fundament południowej ściany wieży kościoła, odkryto jedynie zwartą warstwę gruzu z zaprawą będących niewątpliwie szczątkową pozostałością po murach kościelnych.

Reasumując wyniki badań, należy podkreślić, że potwierdziły one usytuowała kościółka, zgodnie z pomiarami geodetów i wykazały całkowitą destrukcję fundamentów.

Poruszając kwestię materiałów ruchomych, trzeba podkreślić znikomą ilość zabytków w stosunku do badanego terenu. Pomijając gruz w postaci cegieł, elementów zaprawy, odkryto fragmenty okładzin miedzianych od witraży, niewielkie elementy posadzki, kilka fragmentów ceramiki nowożytnej oraz gwoździ żelaznych.

Najbardziej wartościowym znaleziskiem był solid - szeląg bity w Elblągu posiadający datę 1763 - co potwierdza bardzo precyzyjnie czas budowy kościoła podawany w źródłach pisanych.

Sprawozdanie z badań ukazało się w „Informatorze Archeologicznym 1997”.

Materiały przechowywane są w zbiorach Muzeum Archeologicznego w Gdańsku.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Roczniku Gdańskim”.

Badania nie będą kontynuowane.

Giebułtów, st. 8, gm. Książ Wielki, woj. kieleckie, AZP 95-59 - patrz: środkowa i późna epoka brązu

Giecz, st. 1 (arch. nr 3), gm. Dominowo, woj. poznańskie, AZP 54-32/212 - patrz: wczesne średniowiecze